

Maranatha Mare

Augustus 2020

Jaargang 47 No 5

Gij die weet wat in mensen omgaat

Gij die weet wat in mensen omgaat
Aan hoop en twijfel,
Domheid, drift, plezier, onzekerheid.

Gij die ons denken peilt
En ieder woord naar waarheid schat
En wat onzegbaar is onmiddellijk verstaat.

Gij toetst ons hart
En Gij zijt groter dan ons hart.
Op elk van ons houdt Gij uw oog gericht.
En niemand, of hij heeft een naam bij U.

En niemand valt of hij valt in uw handen
En niemand leeft of leeft naar U toe.

Maar nooit heeft iemand U gezien.
In dit heelal
Zij Gij onhoorbaar. En diep in de aarde
Klinkt uw stem niet. En ook uit de hoogte niet.
En niemand die de dood is ingegaan
Keerde ooit terug, om ons van U te groeten.

Aan U zijn wij gehecht. Naar U genoemd.
Gij alleen weet wat dat betekent. Wij niet.
Wij gaan de wereld door met dichte ogen.
Maar soms herinneren wij ons een naam,
Een oud verhaal, dat ons is doorverteld,
Over een mens die vol was van uw kracht,
Jezus van Nazareth, een jodenman.

In hem zou uw genade zijn verschenen,
Uw mildheid en uw trouw.
In hem zou, voorgoed,
Aan het licht gekomen zijn
Hoe Gij bestaat: weerloos en zaveloos,
Dienaar van mensen.

Huub Oosterhuis

Van u is de toekomst. Kome wat komt.

<https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/tafelgebed-gij-die-weet-wat-in-mensen-omgaat/>

Vreugde en vrede

In een klein boekje van de spirituele leermeester, Eckhart Tolle, is er op elke dubbel-pagina een plaatje met een rustige scène in bijzondere kleuren met enkele wijze woorden erbij.

Het idee is om met de schoonheid van het beeld voor ogen even stil en rustig na te denken over de woorden.

Op die pagina met een molen in een bloemenveld staat er:

Vreugde wordt niet veroorzaakt.

Dit komt van binnen.

Dit is de vreugde van *Zijn*.

Dit is wezenlijk deel van innerlijke vrede,
de staat wat we noemen:

de vrede van God.

Dit is je natuurlijke staat,
niet iets waarvoor je moet werken
of alleen maar met moeite verkrijgt.

Met dit heel erg Nederlands lijkende beeld en die woorden voor ogen wordt de lezer uitgenodigd om na te denken over *vreugde* en *innerlijke vrede*.

Paulus beschrijft dit soort vrede in Filippenzen als “de vrede die alle verstand te boven gaat.” Vrede niet van het verstand. Die vrede verkrijgt je niet door het verstand, door te denken, door ernaar te zoeken of dit te proberen dwingen.

Wat is dan deze vrede die het denken overstijgt?

Die *vrede* komt niet van buiten, maar van binnen, zegt Tolle.

De vrede komt uit *de vreugde van Zijn* – “Zijn” dan met een hoofdletter geschreven.

Om te zijn. *Ik ben*. Hier ben ik.
Ik ben verbonden met *het Zijn*.

“Ik ben wie Ik ben” is mijn naam, zegt God tegen Mozes (Ex 3:14).
Gods naam: *JHWH* of *Jahwe* van het Hebreeuwse werkwoord “om te zijn”. God heet: *Ik ben*.

Als de *vreugde* die niet van buiten komt en de diepe innerlijke *vrede* die komen van *zijn* en verbondenheid met het *Zijn* onze “natuurlijke staat” is, zoals Tolle zegt, hoeven we er niet naar te zoeken.

Wat we wel kunnen doen is om al de activiteit die ze verdringt tot stilstand te brengen en al het lawaai tot stilte.

Het *verstand* met zijn voortdurende stroom van denken, is een lawaaimakende activiteit.

Een constante stroom van oordelen en evalueren wat om ons heen gebeurt: is het “goed of slecht”, “bedreigend of veilig”, “aanvaardbaar of onaanvaardbaar”? Ook moeten we denken hoe we daarop zullen reageren? Want overleving staat centraal.

Emotie is ook een lawaaimakende activiteit. Het woord “emotie” komt van het Latijn *emovere* wat letterlijk betekent “om te storen of hinderen”. Ook emotie staat in dienst van de overlevingsdrang. Ze stoort en hindert.

Onderliggend aan al die lawaaimakende activiteit is het echte *zijn*.

Ik ben.

God is.

Het leven is wat het is.

Het *Zijn* is de constante tegenwoordigheid, de onveranderlijke diepe stilte.

In die stilte kunnen de subtiele maar intense *vreugde* en diepe *vrede* bestaan, die de “goed en slecht” oordelen van het verstand, het denken, overstijgen. De *vreugde* en *vrede* worden niet “veroorzaakt” door iets van buiten. Ze komen van binnen.

Dit is de natuurlijke staat van ons *zijn* in de tegenwoordigheid van het *Zijn*.

Dit is de *vreugde* van *zijn*, de *vrede* van God die alle verstand te boven gaat.

Bron: Eckhart Tolle, *The Power of Now: Journal* (2019)

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Op de ochtend van 30 juni kregen wij het verdrietige bericht dat onze Rieneke Boer plotseling en onverwachts is overleden. Het is niet te bevatten dat een gemeentelid en familielid zo jong en onverwachts overleden is. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar haar kinderen en kleinkinderen en zussen en broer:

- Dochter Jacqui en Malcolm Cunningham met kinderen Danica, Lila en Zach
- Dochter Danielle en Charles Russel met Matt, Ethan, Aurelia en Adam
- Zoon Mathias en Avi
- Broer Hans en Erika Jekel en kinderen en kleinkinderen
- Zus Joke en Eddie de Jong en kinderen en kleinkinderen
- Zus Mieke McDonald en kinderen

Vanwege de lockdown regelingen was er op Vrijdag 10 juli een uitvaartdienst voor Rieneke, aan huis van haar dochter Danielle. Wij publiceren een aantal foto's en herinneringen uit deze dienst.

Rien, ik mis je nog iedere dag – Joke de Jong, zus van Rieneke

Rien, ik mis je nog iedere dag. Ik mis je 's ochtends als wij elkaar zouden bellen. We zeggen aan elkaar dat we vandaag niet iets bijzonders hebben te vertellen. Toch praten we elke dag een uur lang over de telefoon. Want, met je zuster hoef

je niet noodwendig iets bijzonders hebben om te vertellen, en dat is juist wat onze verhouding zo speciaal maakten.

Ik mis je wanneer ik zit te haken of breien. Want ik heb waarschijnlijk de wol van jouw gekregen toen je ben begonnen aan het “declutter”.

Of wanneer ik m'n boek leest. Want we deelden onze boeken.

Ik mis je wanneer ik bij de winkel een paar schoenen zie die jou zou passen, dan kocht ik ze altijd want ik moest ze voor je inlopen.

Ik mis je as de prijs van Bitcoin opgaat. Of as het afgaat. Samen zouden we dan erover juichen of mopperen afhankelijk van welke kant het opgaat.

Of as de markten op of afgaan. Je genoot je Trading zo. Soms snapte ik niet alles – open positions, long or short, hedging, hoeveel punten de mark op of af is.

Ik mis je as ik je kinderen zie. Of je kleinkinderen. Je was zo trots op hun allemaal. Maar toch weet ik ook dat je nog bij ons is, in iedereen z'n hart.

Zo, ik praat nog steeds met je, ook al heb ik niet eens iets bijzonders om je te vertellen.

Rust zag lieve zus!

Mamma – Danielle Russel - dochter van Rienke

I'd like to use this analogy to describe Mamma to you all. When a new tree starts to grow it needs a lot of care and sometimes a bit of pruning of the branches to make it grow taller, then it often needs a stick or stake to support the weak thin stem or shallow roots. Mamma was that supporting stake to me in my life.

I have always been very close with my mom, and whenever Charles got job offers around the globe I always said, sorry babes but I need to be close to my mom, and he always agreed. Lately we had been talking about buying a second house in Nelspruit to support a church plant there, but even then, I had told Charles that we will be back and forth to see my mom, and definitely be back here for Christmas with her.

All this time I thought that the tree was holding up the stake, that she needed me, but on that dreadful Tuesday morning I realised that she was holding me up. I was the one that needed her to lean on.

I am so grateful for so many things leading up to her passing, the last month mamma came to our house often, we called it Oma day care. Mathias, Jacqui and I had all hoped that she could have moved in with me but she didn't want to strain any relationship, with being a burden with her dogs. She never put herself first but always considered others before herself. Relationships were her top priority.

I am grateful that both Mathias and I were with her on Tuesday morning and that Mat was there to catch her as she fell, I am grateful that Mamma didn't

have a hard, prolonged death. I am grateful that she became a grandmother at a very young age, allowing her to meet her grandkids.

I am grateful for her life lessons of selflessness, this is just one of them: During Oma day care we were both sitting in the school room and she took a group call for one of her rental properties, she put it on speaker phone, she kept wanting to say something, but was not able to jump in as she was just not able to interrupt anyone. I told her to just butt in and she said but I can't do that as I wouldn't want anyone to butt in when I'm talking, I was so touched by her gentle and selfless approach.

That day I remember saying to myself, Wow mamma is a great listener and I was rebuked for laughing at her when she said, (**"laat me nou klaar praten"**) whenever I interrupted her. Mamma was a great listener, and that's why when I woke up on Saturday morning and thought , I must phone mamma and tell her about the weird dream I had, it hit me really hard to be reminded that I won't be able to just pick up the phone anymore, or just meet up for coffee or lunch. I took my time with her for granted and assumed that she would just always be there. I always felt mamma could feel my pain, she would get emotional and choked up at the thought of anyone of us suffering. Mamma was always prepared to drop everything to come to my rescue. I can't really imagine a life without you, holidays at the beach will never be the same, Christmas won't be Christmas without you. But mostly my day to day and week to week won't be the same.

I will remember you whenever the kids and I do maths and tell them of your brilliant brain, I'll remember you whenever I see a sudoko book, whenever I eat cheese cake or meringues. I'll see you in spreadsheets and note books, stationery and cute cross stitch magnets. Every time I fill out a form that needs an emergency contact number. Mamma you will often be remembered when I look down at your gold coin neckless which you wore every day, and which I remember you promising to me when I was six years old.

I'm so thankful that she accepted Charles as a son and that they shared a common passion, being trading and general financial market gibberish, which they have spent hours and hours talking about together over the last 20 years. That, and how to maximise discovery points, cash backs and discounts. They enjoyed each other's company and Charles will miss his partner in crime on all things financial.

But the biggest void that she leaves in our family is her abundant love for her grandchildren who adored their Oma. Mamma had a very special connection with each of her grandchildren.

But there was something about love at first sight with Adam and Oma, mamma was at his birth, and their connection was beautiful. Whenever my children would ask for play dates and sleep overs at friends' houses, little Adam would ask me if he could go visit his Oma. I have so many cute voice messages on my phone between the two of them. It breaks my heart that he also lost his best friend.

Mamma had very deep roots in all our lives and she will be terribly missed.

Vier Nederlanders vertellen over hoe hun geloof hen helpt in deze coronatijd

Veel mensen vinden in deze vreemde tijden steun bij hun religie. Hoe kan het geloof helpen bij het omgaan met alle onzekerheid die de coronacrisis met zich meebrengt? Vier Nederlanders vertellen.

Herman Oevermans (54) uit Bennekom, directeur onderwijs en onderzoek aan de Christelijke Hogeschool Ede, christelijk gereformeerd

“Ik ben bij het water opgegroeid, dan weet je wat onweersbuien zijn. Je ziet een donkere lucht in de verte, en soms komt die verrassend snel dichterbij. Dat beeld van die snel opzettende onweersbui is mijn eerste ervaring met de coronacrisis. Je zit opeens in een andere werkelijkheid.”

“In alle hectiek blijft het ritme dat verbonden is aan het geloof toch bestaan. Om de paar dagen ben ik op de Hogeschool om dingen te regelen: net als altijd beginnen we elke dag met een kleine bijeenkomst met een handjevol collega's, waarbij we onze ervaringen delen, een stukje uit de Bijbel lezen en samen bidden. Dat ritme, wat we voor de coronacrisis al hadden, krijgt in deze 'onweerstijd' een diepere betekenis. De Bijbelwoorden blijken nu nog meer te resoneren, dat vind ik heel mooi.”

Deze week lazen we het hoofdstuk over de uittocht uit Egypte. In dat verhaal zitten de Egyptenaren het volk Israël op de hielen: de Israëlieten schrikken en beginnen te mopperen. Mozes zegt tegen hen: 'God zal voor jullie strijden, wees stil'. Dat landde bij mij. We kunnen ons druk maken, dat moeten we ook doen, maar in dit alles is de verborgen hand van God aanwezig. Je mag je daar ook aan toevertrouwen.”

Claartje de Leeuw (62) uit Wassenaar, voormalig fysiotherapeute, geeft nu taallessen, vrijzinnig christelijk

“Veel mensen vragen zich af waarom dit nu gebeurt. Zit er een plan achter? Ik vind het veel interessanter om na te denken hoe je er ondanks alles toch iets van kunt maken. Het geloof en de kerk kunnen daarbij helpen. Tijdens de wekelijkse kerkdienst krijg ik altijd weer dingen mee die te denken geven. Voor mij gaat dat niet om een specifiek godsbeeld, maar om verhalen uit de Bijbel, of mooie gedichten en gebeden. Die kunnen onder woorden brengen wat er nu gaande is. Dat geeft steun.”

“In onze kerk proberen wij ook mensen te bereiken die niets met het geloof hebben, maar die wel behoefte hebben aan diepgang, aan zingeving en een goed gesprek. Dat zouden andere kerken ook veel meer moeten doen, daar liggen nu grote kansen om die mensen tot steun te zijn.”

“De coronacrisis geeft nu een extra dimensie aan Pasen. Vroeger moesten we voor Pasen veertig dagen vasten: dit jaar bestaat de veertigdagentijd uit een andere vorm van afzien, nu we in onze vrijheid zijn beknot. Voor mij is en blijft Pasen het feest van de hoop: laten we na deze paasweek die hoop omarmen, in plaats van de angst.”

Loes van Heemskerk (40) uit Breda, illustrator, lid van de evangelische beweging Doorbrekers

“Als je vroeger als kind iets eng vond, dan rende je naar je papa of je mama voor hulp en troost. Zo zie ik God nu ook voor mij opstaan. Hij wil je troosten, bij hem ben je veilig. Tijdens deze crisis kunnen we echt bouwen op het geloof: als het leven heel makkelijk komt aanwaaien hangt God er soms een beetje bij, maar nu zijn we echt op hem gericht.”

“Al dat nieuws over het virus kan angst opleveren, ik zet daar het goede nieuws van God tegenover. Met Pasen gaan we straks vieren dat Jezus al het lijden in het kruis heeft meegenomen de dood in, dat geldt ook voor het coronavirus. Na drie dagen stond hij op uit als de dood, als overwinnaar. Ook al voelt het soms alsof we de controle kwijt zijn, bij God is alles onder controle.”

“Ik word blij als ik zie hoeveel mensen elkaar online bemoedigen, en in hun daden Jezus navolgen. Opeens zie je een man boodschappen doen voor de buurvrouw, die hij normaal gesproken nooit zag. Zelf maak ik twee keer dag tijd vrij om specifiek te bidden voor zieken en voor mensen die een vitaal beroep hebben. Je kunt op allerlei manieren de liefde van God uitdragen.”

Noor Asrami (37) uit Zoetermeer. Islamoloog en promovendus en programmamaker aan de Vrije Universiteit Amsterdam, moslim

“Ik krijg in deze tijd veel bemoedigende teksten doorgestuurd, via WhatsApp bijvoorbeeld. Ja, de moskeeën zijn dicht, maar er wordt onder moslims veel meer over het geloof gedeeld dan normaal. Heel fijn. En zelf heb ik afgelopen week ook een Koranvers gedeeld op Facebook. Even snel vertaald vanuit het Arabisch: ‘moeilijkheden komen hand in hand met verlichtingen’. Dat betekent dus niet: na regen komt zonneschijn. Maar: tegelijkertijd met de regen komt zonneschijn. Dus al in het moeilijke kan het goede schuilgaan.

“Eigenlijk heb ik niet zoveel last van de quarantaine want ik heb de afgelopen maanden al geoefend met thuiszitten. Ik ben namelijk aan het herstellen van een burn-out. Er is wel meer overlap met de omstandigheden door corona. Zo was het een hele opgave om te aanvaarden dat dit niet iets was waar ik volledig vat op had. We denken als mens vaak dat we alles in de hand hebben, maar dat

is niet zo. Ik geloof dat het God is die ons lot bepaalt, en het aan ons is daarop te reageren.

“We worden nu met beide benen op de grond gezet. Dingen die heel gewoon zijn kunnen ineens niet meer: naar buiten gaan, of iemand even een knuffel geven. Een grote les in nederigheid. Wij hebben de natuur nodig, niet andersom.”

Marije van Beek en Bas Roetman - 11 april 2020

<https://www.trouw.nl/religie-filosofie/vier-nederlanders-vertellen-over-hoe-hun-geloof-hen-helpt-in-deze-coronatijd~bd75afea/>

'God leert ons om te slapen tijdens de storm'

Natuurlijk mist hij innige omhelzingen met zijn geliefden en kan hij niet wachten om weer naar de kerk te gaan. Maar bang is Henk Binnendijk (85) niet in deze tijd van Corona. “Het woord van God is in staat om ons moed te geven. Hij leert ons om te slapen tijdens de storm.”

Hoe zit u erbij in deze tijd van corona?

Henk Binnendijk: “Mijn spreekbeurten zijn allemaal afgezegd. Dat heeft als voordeel dat ik geen spanning meer heb. Hoe vaak ik ook op een podium heb gestaan, voor elke spreekbeurt voel ik spanning. Dat wil ik graag zo houden. Er is er maar Eén die Gods koninkrijk bouwt en dat is God zelf. God gebruikt mensen, maar Hij is het die harten raakt. Zodra ik denk dat ik het zelf kan, sta ik buitenspel. De eerste weken in quarantaine vond ik heerlijk, omdat ik van die spanning af was. Maar toen ik naar Nederland Zingt zat te kijken en al die mensen in die kerk zag zitten, dacht ik: wat mis ik dat enorm. Ik mis de mensen, ik mis het om de boodschap door te geven.”

Wat mist u nog meer?

Henk Binnendijk: “Het is lastig om écht contact te maken, als je alleen maar telefonisch of op een paar meter afstand met geliefden kan praten. Ik mis het om elkaar even in de armen te kunnen vallen. Doe alles zonder morren, staat er geschreven. Ik kan wel schoppen tegen de situatie, maar dit is een gegeven. We moeten er het beste van maken. Voor de één is deze Coronacrisis vele malen moeilijker dan voor de ander. Mij geeft het mogelijkheden. Of zoals Johan Cruijff zou zeggen: ‘Elk nadeel heb z’n voordeel.’ Omdat ik niet preek, heb ik meer tijd. Een deel van die tijd gebruik ik voor achterstallig onderhoud in huis en tuin. Een ander deel gebruik ik voor Bijbellesen en bidden. Omdat ik nu geen preek hoef voor te bereiden, zoek ik Gods aangezicht omdat ik bij God wil zijn. Mijn

motieven zijn zuiverder, het gaat me om God. Ik beleef daar heel veel vreugde van.”

Hoe gaat dat dan, zo'n ontmoeting met God?

Henk Binnendijk: “Ik ga om 9 uur mijn tuinhuis in en kom er soms pas om half 1 uit. Er is geen internet en geen telefoon, dus ik kan niet worden gestoord. Ik zwerf door de heel Bijbel heen. Soms komt er een tekst in mijn gedachten en dan zoek ik die op. Het heeft wel iets van de hemel. Van tijd tot tijd proef ik dat de Heere daar is, in de stilte. Net als bij Elia, die God niet vond in de storm, de aardbeving of het vuur, maar in de fluisterende, zachte koelte. Soms lach ik, soms huil ik als ik iets lees. Oh God, wat bent U onbeschrijflijk goed.”

Door uw leeftijd hoort u in deze tijd van corona tot de kwetsbare groep. Bent u niet bang?

Henk Binnendijk: “Ik vind deze tijd verschrikkelijk voor mensen die lijden, en ik lijd met hen mee, maar voor mezelf ben ik niet bang. Gisteren las ik in mijn Bijbel over de storm op het meer van Galilea. Jezus ligt op het achterdek te slapen, totdat de discipelen hem wakker maken: ‘Interesseert het U niet dat we vergaan?’ Dan stilt Jezus de storm en zegt Hij: ‘Waarom waren jullie nou zo bang? Hebben jullie geen geloof?’ Daar zit een vermaning in. Begrijp me goed: ik ben door allerlei stormen gegaan en weet heel goed wat angst is. Ik heb op het punt gestaan om televisieopnames of spreekbeurten af te bellen, omdat de spanning me te veel werd. ‘s Nachts kan ik piekeren en vaak word ik somber wakker. Dan denk ik aan David die voor Goliath staat. Hij was vast bang, maar praat die angst onmiddellijk weg. Hij zegt: ‘Jij komt mij tegemoet met een zwaard en speer, maar ik kom jou tegemoet in de naam van de Heere der Heerscharen. Hij zal jou in mijn macht geven’. Dat is geloof! Een held is niet iemand die niet bang is, maar iemand die gaat, ondanks dat hij bang is.”

Wat kunnen wij nu doen, als we ons zorgen maken om onze gezondheid, financiën of geliefden?

Henk Binnendijk: “Als je geen christen bent, lijkt dat mij lastig. Maar als je God kent, denk ik: Je hebt toch een Bijbel? Je kunt toch bidden? Dat klinkt een beetje hard misschien, maar wat je situatie ook is: zoek Gods aangezicht! Het woord van God is in staat om je moed te geven. Jezus zegt: ‘Geef ons heden ons dagelijks brood’. Als we ons dagelijks voeden met Gods woord: dat is kijken met ogen van de hemel. Dat wil niet zeggen dat je niet lijdt, want je staat met beide benen op de aarde. Maar als je je oog richt op Jezus en opziet naar Zijn gelaat,

dan wordt het aardse zo wonderlijk vaag... Er zijn predikers die roepen dat Corona een straf van God is. Dat is precies wat de vrienden van Job tegen hem zeggen, als hij volop lijdt. Job wijst dit af en ook God zegt tegen die vrienden: 'Jullie hebben niet recht van Mij gesproken.' Ik protesteer tegen mensen die Corona een straf van God noemen. God laat ons niet in zijn boekhouding kijken. Ik geloof dat God weet wat hier op aarde gebeurt en dat Hij ons door dit alles allerlei lessen kan leren."

Wat voor lessen?

Henk Binnendijk: "Hij leert ons om te slapen tijdens de storm. Wij proberen te redden wat er te redden valt, maar wij mensen, met al onze wetenschappen en technieken, staan machteloos in crises als deze. Alleen de hemel kan de aarde redden. Dat schrijf ik ook in mijn nieuwste boek: *Hoe ziet de hemel eruit?* God, die in de hemel op de troon zit, heeft een geweldig raadsbesluit. Hij weet wat hij doet, hoor. Als je met je hart in de hemel leeft, verdwijnt de angst. Toen Johannes gevangengenomen werd en naar Patmos werd gestuurd, had hij het daar vast heel moeilijk mee. Hij was het gewend om te spreken en nou zat hij daar niets te doen. Totdat hij een stem hoorde: 'Schrijf alles wat je ziet en hoort op en stuur het naar de zeven gemeenten.' Hij keerde zich om en zag Jezus. Wat moet Johannes dankbaar zijn geweest dat hij naar Patmos was gestuurd. Deze tijd van Corona kan een goede tijd in ons leven zijn. We staan onder druk, maar daar is God."

Ziet u in deze tijd al iets van die hemel op aarde?

Henk Binnendijk: "Ik denk dat God zeker aan het werk is. De saamhorigheid is gegroeid. Onze kinderen brengen ons bloemen en gebak en zijn ontroerend goed voor ons. Mijn burens zeiden dat ik moest bellen als ik iets nodig heb. Dat vind ik prachtig! God gebruikt ons ten volle. Hij zoekt mensen die leren om hier op aarde met hun voeten op de grond te staan en met hun hart in de hemel te leven. In de mate waarop wij dat nu leren, in ons huwelijk, gezin en de samenleving, kan Hij ons straks gebruiken als Hij verschijnt om de hemel op aarde te brengen. Daarom ben ik opgewekt, ondanks het lijden, want er komt straks iets prachtigs tevoorschijn."

Geschreven door Charlotte

<https://eva.eo.nl/artikel/2020/05/henk-binnendijk-god-leert-ons-om-te-slapen-tijdens-de-storm>

Mirjam Bouwman: 'Dit weet ik voor eeuwig'

Wat kreeg Mirjam mee over God en het geloof en waar staat ze nu?

Mijn ouders hebben een stukje hart van Jezus – liefdevol en zonder oordeel. En dat geef ik door.” Als het over haar ouders en haar geloofsopvoeding gaat, lijkt Mirjam Bouwman haar geluk niet op te kunnen. Om nog maar te zwijgen over haar grootouders. “Oma’s, het doet ertoe wat je zegt!”

De kindernevendienst in het gebouw tegenover de Grote Kerk in Heerde, waar Mirjam opgroeide en nog steeds woont, kan de EO-presentator zich zó voor de geest halen. En niet omdat ze er zo veel plezier aan beleefde. “Ik vond dat als 7-jarige zo eng, dat je voor allemaal mensen langs de bank uit moest, en dan de kerk door, naar buiten. Kon ik mijn ouders nog wel terugvinden straks? Vreselijk. Op een gegeven moment was ik iets te laat en stond ik tussen de kerk en dat gebouw. Ik wist niet wat ik moest doen. Zo naar. Kinderen uit de klas zag ik er ook niet, en ik was heel verlegen. Dat hielp allemaal niet. Nu sta ik met plezier voor 10.000 mensen, maar toen durfde ik in de kerk nog geen gedichtje voor te dragen.”

‘Niet streng’

EO-lid waren ze in die tijd bij Mirjam thuis nog niet. “Mijn ouders waren lid van de NCRV, en dat zijn ze nog steeds.” Lachend: “Maar ze steunen nu ook de EO en zijn trots op wat ik doe. Mooi toch?”

We waren thuis niet streng. We baden wel voor het eten, maar gingen niet elke week naar de kerk. Ook omdat ik zo’n moeite had met die kindernevendienst, denk ik. Mijn vader kwam als onderwijzer vanuit Drenthe naar Heerde en mijn ouders werden automatisch overgeschreven naar deze gemeente.”

Zelf had Mirjam altijd een lijntje met God, zoals ze zelf zegt. “Hij bestond. Maar wel ver weg, hoog in de lucht. Ik stond er niet elke dag mee op, maar het was een weten. Als ik daar in de buurt met andere kinderen over praatte, zei ik dat

ook altijd: 'God bestaat hoor, daar geloof ik in.' Mijn ouders hadden dat ook. Mijn moeder volgde bijvoorbeeld een cursus theologie. Het wás er."

'Oma's, vertel het'

Haar oma overtuigde Mirjam nog eens extra van Gods aanwezigheid. "Ik herinner me dat ik als jong meisje van haar hoorde hoe ze in de auto in slaap dreigde te vallen en ineens een koele windvlaag voelde. Dat deed God, zei ze. Ik had echt zoiets van: wow! Het sprak enorm tot mijn verbeelding. Nu denk ik vaak: oma's, vertel het allemaal maar aan je kleinkinderen! Ook als je denkt dat het niks doet.' Weet je wat ze me ook eens zei? 'Als je in de hemel komt, stop je de eerste twee dagen niet met glimlachen.' Zo stelde zij zich dat voor. Ik vond dat zo indrukwekkend en probeerde dan ook heel lang te glimlachen, maar dat lukte me natuurlijk nooit twee dagen. Ik zie mezelf daar nog over nadenken. Het is zoiets groots – niet stoppen met gelukkig zijn."

Heb je het nu met je ouders nog weleens over die tijd en over je geloofsopvoeding?

"Niet echt. Ze weten dat ik de nevendienst spannend vond, maar verder was het allemaal heel relaxed en vrij. Ik zat bijvoorbeeld op catechisatie in de kantlijn van mijn schrift dingen te tekenen. De leidinggevende werd daar heel boos om en zei dat ik het maar eens aan mijn ouders moest laten zien. Maar zij vonden dat helemaal niet zo erg."

Hoofdbrekens

In haar puberteit moet Mirjam haar ouders hoofdbrekens hebben bezorgd, denkt ze. "Ik zeg nog weleens sorry over die tijd, maar daar wil mijn moeder echt niks van horen. Ze wil het bij me wegnemen. Zo zijn mijn ouders. Ze lieten me ook weten dat ik áltijd bij hen terug mocht komen, wat ik ook maar deed, hoe erg het ook was. Mijn vader haalde mij overal op als het nodig was. Dat zouden ze nu nog doen."

Na haar tienerjaren vertrok Mirjam naar Amsterdam om te studeren aan de dansacademie. Ze probeerde een tv-carrière op te bouwen, presenteerde belpellen en had "een rolletje" in Goede Tijden, Slechte Tijden. Ondertussen ging ze op zoek naar God. "Ik had al een tattoo van een kruisje op mijn enkel laten zetten, in de wetenschap dat het geloof altijd bij me zou blijven. Maar ik wilde die Bijbel ook gewoon eens echt lezen."

'Alles viel op z'n plek'

Tot drie keer toe begon ze in Genesis. Met telkens weer een teleurstellende afloop. "Ik gooide hem huilend dicht. Ik las precies de 'verkeerde' hoofdstukken en kon die niet in een groter verband plaatsen. Zo kan God toch niet zijn, dacht ik. Het glipte me tussen de vingers door, en ik wilde het juist niet verliezen. Er werd iets verschoven onder mij. Ik ging erover in gesprek met een vriend. Hij had het maar over loslaten en over Jezus. Ik snapte er niks van. 'Begin eens in het Nieuwe Testament,' zei hij. Vrijwel direct werd ik gegrepen door de Bergrede. Alles viel op z'n plek. 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien, wie Mij kent, kent God.' Die boodschap kwam binnen. Zo liet God zien wie Hij was, en hoe Zijn karakter was. Die onvoorwaardelijke liefde gaf mij zo veel rust. Het landde gewoon allemaal."

Had je het idee dat God tegen je sprak?

Direct: "Absoluut! Ik ging bidden op een bankje in mijn kamer. Het was meteen anders. Echter. Intenser. Toen ik een keer uit de tram stapte na een gesprek over God met mijn vriendin, viel er een gelukkig gevoel over mij. Echt zo 'flats'. Ik sloeg mijn handen voor m'n gezicht, zo overweldigend was het. Sindsdien weet ik een beetje hoe de hemel eruitziet. De aanraking, de intense blijdschap, ik kan het niet beschrijven. Ik wil het dolgraag nog eens voelen, maar tegelijk weet ik dat dat ene moment genoeg was. Dit weet ik voor eeuwig. Het leek op het geluksgevoel dat je hebt als je naar je kind kijkt, en dan keer honderd en nog eens keer honderd."

Merkte je omgeving iets aan je?

"Zeker, want ik ging andere keuzes maken. Ik stopte met televisie en begon theologie te studeren. Na een half jaar kwam de EO om de hoek, en daar kwam alles samen. Ik zie dat echt als een godsgeschenk. Ik had mijn tv-ambities losgelaten en kreeg er iets veel inhoudelijkers en waardevollers, óp tv, voor terug.

Mijn vrienden merkten ook dat ik rustiger was geworden. Het zal voor mijn ouders wel wennen zijn geweest, maar ze lieten me vrij. Ik wilde twee keer naar de kerk op zondag. 'Prima, dan wachten we op je met eten,' reageerden ze."

Gideonskleedje

Heeft jouw verandering je ouders ook veranderd?

Na wat nadenken: "Mijn moeder ging al wel naar de vrije evangelische gemeente waar wij nu ook lid zijn. Maar het zit hem natuurlijk niet in die kerk." Weer wacht Mirjam even. Dan: "Mijn ouders zijn mensen zonder oordeel. Mijn vader zei altijd, als het over mensen ging op een verjaardag bijvoorbeeld: 'Je

weet niet hoe het werkelijk zit, dus oordeel er maar niet over.’ Heel liefdevol en vrij. Dat vind ik ook wel belangrijk om door te geven: je bent vrij. Jezus was dat ook. Hij keek niet naar hokjes en vakjes, maar Hij leefde met Zijn Vader in volkomen vrijheid. Wij willen elkaar vaak vastleggen op onze dogma’s, maar ik ben daar niet zo van. Ik overleg zulke dingen gewoon met God en heb er geen vaste mening over. Hij kijkt naar mijn hart. Hij weet het wel.” Tijdens die ‘overlegjes met God’ heeft Mirjam regelmatig een gideonskleedje uitgelegd, vertelt ze. “Mijn man Rick en ik hebben vijf jaar gewacht op onze dochter Sare. Die machteloosheid kan ik zo weer terughalen. Je krijgt niet alles waarvoor je bidt. Het voelde alsof ik in een wachtkamer zat. Ik hoopte op een teken van God. Op een aanwijzing. Maar het bleef stil.”

Engel op bezoek

Toen ze acht jaar geleden met advent naar de kerk ging, legde Mirjam opnieuw een kleedje uit. “Het ging over vrouwen in de Bijbel die lang moesten wachten op een kind. Sara, Hanna, Elisabet. Sommigen kregen een engel op bezoek. De kinderen hadden daarom een engeltje geknutseld bij de nevendienst. Toen ze daarmee terugkwamen, bad ik: ‘Heer, als ik van een van deze kinderen een engel krijg, zie ik dat als een teken.’ Ondertussen probeerde ik geen oogcontact te maken met een van de kinderen, om het niet zelf uit te lokken. Er gebeurde niets. We praatten nog wat na, gingen naar buiten, en telkens dacht ik: het kan nog. Ineens kwam er een dochter van mijn vriendin naar me toe. ‘Deze is voor jou.’ Ik heb haar zó geknuffeld en bedankt! Ze zal wel gedacht hebben. De volgende dag ging ik een zwangerschapstest halen en bleek ik zwanger te zijn van Saar. Zij is ons enige kind en ook echt een engel. Ze heeft zo’n goed hart. Ik probeer haar de vrijheid mee te geven die ik ook heb ervaren in mijn jeugd. Gewoon vrij bidden, ook als er een vriendinnetje op bezoek is, zulke dingen.”

Ervaar je weleens strijd met God?

“Niet met God, wel met het leed in de wereld. Ik kan Hem zó intens smeken om daar iets aan te doen. En dat doet Hij ook, dat weet ik zeker. Maar als ik dan denk aan Afrikaanse albinokinderen die de wildernis in worden gestuurd, dan bloedt mijn hart van verdriet. Ik denk weleens dat dat het stukje hart is dat ik van God gekregen heb. En van mijn ouders, een liefdevol hart voor de mensen om mij heen.”

Geschreven door Reinald Molenaar

<https://visie.eo.nl/artikel/2020/07/mirjam-bouwman-ik-heb-regelmatig-een-gideonskleedje-uitgelegd>

GEBED MET DIE HANDE ONDER DIE KRAAN

Die water spoel oor my hande
maar die woorde steek vas in my keel.
Hoe bid 'n mens in hierdie tyd?
Ons het nog nooit so iets beleef nie.
Heer, wees ons genadig.

Ek voel die seep tussen my vingers,
vryf my hande bo, onder, alle kante.
Scoonwas.

Dis mos u metafoor, Here.
Maar hoe moet ons dit verstaan in so 'n tyd?

Wat kan ek bid met my hande onder die kraan?
Ek dink aan die kwesbares,
en wonder of ek ook een is.
Heer, wees ons genadig.

U roep ons om te volg.
U stel die voorbeeld van deernis en diens.
Maar hoe gee ons op 'n afstand om?
Of lê die omgee juis in afsydig bly?
Is hierdie ritueel van water en seep
ons nuwe sakrament?
Heer, wees ons genadig.

Om ons tuimel die markte.
Besighede ly skipbreuk
en soos drenkelinge spoel mense uit
op strande van wanhoop.
So iets het ons nog nooit beleef nie.

Ek was my hande in gebed:
Heer, wees ons genadig.

Neels Jackson

Verjaardagen augustus 2020		
Chantal Vermeulen	Zondag 2 aug	011 436 0210
Stephne Phyffer	Zondag 2 aug	082 569 3482
Christina Schmidt	Zaterdag 8 aug	084 418 9575
Justin Smit	Dinsdag 11 aug	083 650 0024
Ethan Griesel	Woensdag 12 aug	078 503 2142
Nicolette van den Eijkel	Donderdag 13 aug	083 308 5536
Dean Meyers	Zondag 16 aug	079 031 0975
Duane Meyers	Zondag 16 aug	079 031 0966
Michael McDonald	Zaterdag 22 aug	011 475 4375
Linda Steinman	Zondag 23 aug	011 234 5857
Xander Bekker	Zondag 23 aug	011 622 5472

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 061 016 5289 chiefsub@gmail.com